

Άρειος Πάγος 1287/1986, Ολομ.

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 46/87 σελ. 73, ΝοΒ 35/87 σελ. 1605

Περίληψη: Εργατικό ατύχημα θεωρείται κάθε βλάβη, η οποία είναι αποτέλεσμα βίαιης και αιφνίδιας επενεργίας εξωτερικού αιτίου μη αναγομένου αποκλειστικώς σε οργανική ή παθολογική προδιάθεση του παθόντος, το οποίο δεν θα ελάμβανε ύπαρξη χωρίς την εργασία και την υπό δεδομένες περιστάσεις εκτέλεσή της. Σιδηροδρομικός πάσχων κατά το παρελθόν από ιλίγγους υπέστη αιφνίδια ζάλη, κατέπεσε στο έδαφος ετραυματίσθη στο κρανίο και κατέστη ανίκανος προς εργασία. - Εφετειακή απόφαση δεχθείσα ότι δεν επρόκειτο για εργατικό ατύχημα. - Αναίρεση για έλλειψη νόμιμης βάσεως (μειοψ.).

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος ο κ. ΑΝΤ. ΣΤΑΣΙΝΟΣ

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ΙΩΑΝΝ. ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

Δικηγόροι οι κ.κ. Αχ. Αποστόλου, Χρ. Λιάπτης

Νομίμως φέρεται, συνεπεία κλήσεως, προς εκδίκασιν ενώπιον της Ολομελείας του Δικαστηρίου τούτου η υπό κρίσιν υπόθεση, κατόπιν της υπ' αριθ. 1725/1984 αποφάσεως του Β' Τμήματος, παραπέμψαντος εις αυτήν τους πρώτον και δεύτερον, κατά το β' σκέλος αυτού, λόγους της από 16ης Αυγούστου 1983 αιτήσεως αναίρεσεως, κατ' άρθρ. 563 § 2 εδάφ. β' περίπτ. τρίτη Κώδ. Πολ. Δικ., άτε της αποφάσεως ληφθείσης διά πλειοψηφίας μιας ψήφου.

Κατά την σαφή έννοιαν του άρθρ. 1 του διά του από 24.7/25.8.1920 β. δ/τος κωδικοποιηθέντος ν. 551/1915 "περί ευθύνης προς αποζημιώσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων", ως ατύχημα εκ βιαιού συμβάντος, όπερ επήλθε κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής εις εργάτην ή υπάλληλον των εν τω άρθρω 2 αυτού αναφερομένων εργασιών ή επιχειρήσεων και δι' ο παρέχεται δικαίωμα αποζημιώσεως κατά τας διατάξεις του νόμου τούτου και την εν αυταίς αναφερομένην έκτασιν, θεωρείται πάσα βλάβη, ήτις είναι αποτέλεσμα βίαιας και αιφνίδιας επενεργίας εξωτερικού αιτίου, μη αναγομένου αποκλειστικώς εις οργανικήν ή παθολογικήν προδιάθεσιν του παθόντος, το οποίον δεν θα ελάμβανεν ύπαρξιν άνευ της εργασίας και της υπό δεδομένας περιστάσεις εκτελέσεώς της. Εν προκειμένω, το δικάσαν Εφετείον, δεξάμενον, ως δείκνυται εκ της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, αφ' ενός ότι ο αναιρεσείων, όστις προσεβάλετο κατά το παρελθόν εξ ιλίγγων, καθ' ον χρόνον εξετέλει καθήκοντα προϊσταμένου αμαξοστοιχίας εισερχομένης εις τον εγγύς της Θεσσαλονίκης σιδηροδρομικόν σταθμόν Γεφύρας, την 6ην Αυγούστου 1977, υπέστη αιφνίδιαν ζάλην πλησίον της θύρας του σκευοφόρου, με αποτέλεσμα, ν' απολέση τας αισθήσεις του, να καταπέση επί του εδάφους, να τραυματισθή εις το κρανίον και να καταστή ανίκανος προς εργασίαν και αφ' ετέρου ότι το ατύχημα τούτο οφείλετο εξ ολοκλήρου εις νοσηράν προδιάθεσιν του παθόντος και δεν ήτο ως εκ τούτου εργατικόν υπό την προεκτεθείσαν έννοιαν, απέρριψε, δι' επικυρώσεως της αποφάσεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, την περί αποζημιώσεως αγωγήν του διαδίκου τούτου. Ούτως, όμως, αποφανθέν το Εφετείον, εστέρησε την απόφασίν του νομίμου βάσεως, ως διαλαβόν εν αυτή ανεπαρκείς αιτιολογίας, διά των οποίων το μεν δεν εκτίθεται ότι εξετιμήθησαν αι συμφυείς προς την εκτέλεσιν της εργασίας περιστάσεις και η μεταξύ αυτών και του τελικού ζημιογόνου αποτελέσματος σχέσις αιτιώδους συναφείας, το δε και δεν διεπιστώθη ειδικώτερον αν ο παθών, κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων, θα ετραυματίζετο και εκτός εργασίας εις την κεφαλήν και θα καθίστατο ανίκανος προς εργασίαν και άνευ πτώσεώς του επί του εδάφους εκ του ύψους σκευοφόρου αμαξοστοιχίας, ευρισκομένης εισέτι εν κινήσει. Όθεν δέον ν' αναιρεθί η απόφασίς του κατά τον αριθμόν 19 του άρθρ. 559 Κώδ. Πολ. Δικ. και τους βασίμους περί τούτου πρώτον και δεύτερον, κατά το β' σκέλος αυτού, λόγους αναίρεσεως, τοιαύτην έννοιαν έχοντας, και παραπεμφθή η υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκασιν εις το υπό του Κανονισμού οριζόμενον Δ' Τμήμα. Κατά την γνώμην όμως, τεσσάρων μελών, η προσβαλλομένη απόφασις περιέχει πλήρεις αιτιολογίας, απηλλαγμένας αντιφάσεων, καθ' ας γίνεται δεκτόν, ότι το όπερ υπέστη ο αναιρεσείων ατύχημα ωφείλετο αποκλειστικώς εις παθολογικήν προδιάθεσιν αυτού και θα ηδύνατο να συμβή με τα αυτά ζημιογόνα αποτελέσματα εκτός της εργασίας του και ανεξαρτήτως των περιστάσεων υπό τας οποίας εξετελείτο αύτη, δι' ο έδει ν' απορριφθούν οι ως άνω λόγοι αναίρεσεως ως αβάσιμοι. (Αναιρεί την 10180/1980 Εφετείου Αθηνών και παραπέμπει στο Δ' Τμήμα).